

Egy kommunista fogságot megjárt édesapa levele diakónus fiához

Branislavot novemberben szentelték diakónussá. A szertartást a koronavírus-járvány kellős közepén tartották meg családtagok jelenléte nélkül, édesapja azonban – aki a 80-as években katolikus aktivistaként tevékenykedett a kommunista Csehszlovákiában – írt neki ez alkalomból egy levelet.

2021.02.13.

A Branóként ismert Branislav Borovskyt novemberben szentelték diakónussá az Opus Dei további huszonhat hívével együtt.

A koronavírus-járvány miatt elrendelt szigorú korlátozások miatt családja nem tudott mellette lenni ebben a kiemelkedő pillanatban, ezért édesapja egy megindító levéllel akarta köszönteni, melyet fia most nyilvánosságra hozott.

Brano Borovsky, az új diakónus édesapja a 80-as években katolikus aktivistaként tevékenykedett a kommunista Csehszlovákiában. Lengyelországban vették őrizetbe több társával együtt vallásos irodalom csempészetének vádjával. A verések, kínzások és a börtönben

eltöltött idő mind hozzájárultak hite elmélyüléséhez.

Drága Branislav fiam!

2020. december 12-én lesz harminchét éve, hogy a lengyelországi Újszandec városában börtönbe vetettek. Akkoriban húszéves egyetemista diák voltam. Vallásos irodalom csempészetének vádjával börtönöztek be két másik barátommal együtt.

Lengyelországból Csehszlovákiába csempésztünk árut, ugyanis a kommunista rezsim éveiben tilos volt ilyen jellegű irodalmat vásárolni a könyvesboltokban.

A lengyelországi letartóztatásom a statáriális eljárások időszakára esett, ezért társaimat és engem azzal fenyegettek, hogy 15–20 év börtönbüntetésre ítélnék.

A nyomozás során a katonai nyomozók különféle módokon

vertek, fenyegettek és aláztak bennünket. Én három hónapot töltöttem el egyedül egy kétszer három négyzetméteres cellában, ahol éjjel-nappal égett a lámpa. Se aludni, se pihenni nem hagytak. Nem emelhettem fel a hangom. Egyfolytában csendben kellett lennem. Néha rendkívül hideg volt, máskor meg elviselhetetlen meleg uralkodott a cellában.

Egyik éjjel egy lerészegedett katona rám fogta a fegyverét: a börtönőr volt az, és szándékában állt megölni engem. Bosszút akart állni rajtam, ugyanis azt állította, hogy azért nem mehet szabadságra, mert engem kell őriznie.

Néhány hónappal később átszállítottak Lengyelország legnagyobb börtönébe, Tarnó városába. A megaláztatások és az ütlegetések folytatódtak. Volt a börtönben egy zavarodott elméjű

rab, egy hivatásos harcos, aki együttműködött a kommunista rendőrséggel: ok nélkül támadta a foglyokat, vert és terrorizált minket.

Pszichésen annyira összeomlottam, hogy elkezdtem azon gondolkodni, vajon van-e értelme élnem. Arra jutottam, hogy ha alkalom adódik rá, véget fogok vetni az életemnek.

Olyan volt, mintha egy sok kis vékony szálból sodort vastag kötél lassanként elvékonyodna, mígnem csak egyetlen cérnaszál tartotta az életemet. Ez az utolsó cérnaszál az Istenbe vetett hitem volt. A reményt már elvesztettem, hogy valaha megváltozik a helyzetem, azt azonban tudtam, hogy Isten minden szálat kézben tart. Bár a tényt, hogy Isten ezekben a történetekben végig jelen volt, csak jó néhány évvel később értettem meg... Akkoriban csak egyfajta mélységes elhagyatottságot éreztem, és úgy

gondoltam, Isten elrejtőzött valami távoli helyen, de évekkel később megértettem, hogy abban az időszakban éppen az ellenkezője történt: sohasem voltam közelebb Istenhez, mint akkor.

A bebörtönzésem előtt komolyan fontolgattam a papság lehetőségét, a kommunisták azonban gyökerestül kitépték a szívemből ezt a hivatást. Úgy gondoltam, a papság is örökre eltűnt az életemből, évek múltával azonban már más szemmel látom a dolgot.

Isten tervei közt szerepelt az is, hogy lássam a kommunista rezsim bukását, továbbá a polgári és vallási szabadság visszanyerését. Isten tervei közt szerepelt, hogy házasságot kössék édesanyáddal és hogy nyolc gyermekkel áldjon meg minket. Isten tervei között ott szerepelt a te hivatásod is.

Most szombaton, 2020. november 21-én diakónussá fognak szentelni téged több más olyan barátoddal, akikkel együtt járjátok a papság felé vezető utat. Bár a koronavírus okozta járványhelyzet nem teszi lehetővé, hogy fizikailag veled legyünk ezen a számodra és családunk számára is oly fontos eseményen, arra jutottam, hogy a gondviselő Isten mindent az ő erős kezében tart.

Biztosíthatlak arról, hogy azon a napon, amikor a diakónusi rend kegyelmében részesülsz, mi még inkább imáinkban hordozunk majd, és hálát fogunk adni Istennek a hivatásodért.

Kedvenc latin idézetemmel zárom soraimat: *Gutta cavat lapidem non vis sed seape cadendo* (A csepp kivájja a követ, nem erővel, hanem gyakori eséssel).

Pozsony, 2020. november 17., a bársonyos forradalom évfordulóján

*A főszereplők történetét feldolgozó
„Nyomok a hóban” című
dokumentumfilm angol, német és
lengyel felirattal az alábbi linken
tekinthető meg: .*

*A történet eredetileg a CARF, majd a
ReL weboldalán jelent meg.*

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/egy-kommunista-fogsagot-
megjart-edesapa-levele-diakonus-
fiahoz/](https://opusdei.org/hu-hu/article/egy-kommunista-fogsagot-megjart-edesapa-levele-diakonus-fiahoz/) (2025.03.24.)